

A kék malom

részlet

Damien életében nem Chilene volt az első, azt azért nem, nem volt teljesen tapasztalatlan, amikor először lefeküdtek, de persze annak érezte magát, sőt még utána is, minden egyes alkalommal annak érezte magát, mintha soha senki más nem lett volna az életében, mintha az a néhány női test, amelyhez így-úgy volt alkalma közelebb kerülni, semmit sem jelentett volna, és mintha Chileneben azt találta volna meg, amit mindvégig keresett, valahol olvasott egy Talmud-kommentárról, amely szerint Ádám az állatokkal is próbát tett, mielőtt megszületett Évája, talán ő is így érezte magát, nem mintha a többiek, hányan is lehetnek?, nem mintha állatok lettek volna, vagyis semmiképpen sem a szó lesajnáló, megvető, szadista értelmében, mégis, úgy érezte, más fajhoz tartoznak, akikkel hiába is igyekezett, nem érthetett szót, nyilván az is közrejátszott ebben, hogy félt a nőktől, egy ismeretlen birodalom lakóinak tekintette őket, noha eljutott a felismerésig, hogy előfordulnak határsértések, és bizony nemcsak a férfiak evickélnek át olykor ebbe a rejtélyekkel teli, füllelt, mocsaras világba, de olykor a nők is útra kelnek odaátrol, ki tudja, miért, vele is hasonló történt az első alkalommal, még Franciaországban, az érettségi után, nem nagyon voltak barátai az osztályban, nem is gondolt a lányokra, dehogynem gondolt rájuk, sokat töprengett rajta, hogyan lehetett ilyen ostoba, ilyen közönséges, hogy lehettek ilyen kiszámíthatók és ötlettelenekek a vágyai, különösen arra a lányra gondolt tehát, akire az osztályban rajta kívül mindenki más is, Pauline, igazi szépség volt, egyszerűen törekeny és tetterős, szúziés és kérkedő, gyönyörű volt, porcelánfehér, mint a porcelán, mézédés, mint a méz, megfejthetetlen, mint egy etruszk vándormotívum, közömbösen lüktető csillag, igen, Pauline igazi szépség volt, habár az a fajta, akiről sejthető, hogy a szépsége nem tart örökké, amolyan gyorsan érő típus, akiről könnyen el lehetett képzelni, hogy alig tíz év múlva mindazon tulajdonságait, erőt sugárzó, mégis törekenynek tetsző tartását, a szem álmosan reszkető lángját, beszéde rejtélyt ígérő ritmustalanságát, mozdulatai ütemtelenségét, ujjbegyei puha feszességét, mindazt elveszíti tehát, ami miatt most magára vonja a tekinteteket, és mivel Damien is utána sóvárgott, egy lehetetlen pillanatban, a diplomaosztó utáni mulatság fokozhatatlan tetőpontján oda is lépett hozzá, hogy megszólítsa, ki tudja, honnan kaparta össze ehhez a bátorságot, rémlett, hogy megpróbált fesztelen és vonzó lenni, spontán és gondtalan, olyasvalaki, aki rögtönzésre kész, miközben semmiben sem szenved hiányt, megpróbált tehát olyan lenni, amilyen sosem volt, és különösen nem volt az iskola utolsó éveiben, papírpoharat tartott a kezében, benne szívószállal, de a döntő pillanatban olyan gyötrelmes zavartság tört rá, olyannyira megbénította a lehe-

tőségek tériszonya, hogy hiába a szívószál, azért csak megdöntötte a poharát ivás közben, úgyhogy amikor valami semmiséget kérdezett Pauline-től, maga sem értette a saját szavait, ahogy kibugyogtak a száján, csak remélte, hogy van bármi értelme annak, amit mond, amikor tehát megszólalt, rögtön az ingére borította a bőlét a földre potyogtatva a pohara alján úszó, duzzadt gyümölcsdarabokat, amitől színültig töltötte a szégyen, egyetlen pillanat elég volt, és testét egy elveszített ütközet színhelyeként mérhette fel, még annak is jobban örült volna, ha Pauline kineveti, de Pauline nem nevetett, hanem udvariasan, már-már megértően követte csetlés-botlását, még fel is állt fejedelmi ülőkéjéről, hogy valahonnan kéztörölt kerítsen neki, amit, ha nem is hálásan, de elfogadott tőle, Pauline, ki tudja, miért, de kilépett előre elrendelt szerepéből, és nem akarta megalázní, nem nevette ki, semmiféle, mégoly elfojtott jelét sem mutatta a kárörömnek, és talán éppen ez tette igazán visszafordíthatatlanná a történeteket, kérdésére pedig, mit is kérdezett vajon, számít egyáltalán?, kérdésére nem válaszolt, aztán felbukkantak mások is, barátok, barátnők, elsodródta egymástól Pauline-nal, hosszan tartott még az este, Damien komolyan fontolgatta, hogy levonva a tanulságot, egyszerűen hazaindul, átvészeli valahogy a nyarat, aztán elkezdődik az egyetem, vissza se néz többé, elfelejti ezt az estét, és előre tekint, de amikor később odajárult a következő italért, az asztal mellett valahogy mégiscsak beszélgetni kezdett Romillyvel, bájos kis pók, alacsony, enyhén zömök, a karjálába ahhoz képest hosszú és bolyhos, még sosem beszéltek egymással, pár szónál többet biztosan nem, de most itt a remek alkalom, végül is mindketten szomorúak, amiért ilyen egyedül, ilyen tartós és jóvátehetetlen mellőzöttségben töltötték ezeket az éveket, életüknek ha nem is legfontosabb, de kétségkívül meghatározó éveit, vajon lesz-e kiút, nyújthat-e még mást a jövő, vagy így maradnak örökre mindketten, ezeket a kérdéseket hamarosan meglepő nyíltsággal ki is mondják egymás előtt, alig néhány perc telt el, és máris feltétel nélkül rokonszenveztek a másikkal, mi sem volt könnyebb ennél, mi sem volt magától értetődőbb, ha egyszer ilyen tökéletesen tükrözték vissza egymás kétségeit és félelmeit, minden készen állt tehát a folytatáshoz, csupán az hibádzott, hogy semmilyen vonzalmat nem éreztek egymást iránt, pontosabban Damien nem érzett, de talán ez sem végleges, futott át a fején, sejtette, hogy ez még változhat, hogy az ő döntésén múlik, mely döntést bármikor meghozhatja, és, ha a körülmények úgy diktálják, akár vissza is vonhatja, Romilly mindenesetre érezhetett valamit, mert miközben a táncolókat nézték, és lassan mögójük lopakodott a fáradtság, későre járt, lehetséges, talán már hajnalodott is, amíg Pauline-t, a barátnőit és a barátait figyelték, akikkel ők bárhogy is igyekeztek, sohasem tudtak közelebbi kapcsolatot kialakítani, nem mintha annyira igyekeztek volna, miután tehát egy negyedóra alatt elgyászolták az elmúlt évtizedet, Romilly megkérdezte tőle, hogy nem akarja-e hazakísérni, mert bizony fél ezeken az utcákon, tette hozzá, de olyan közvetlenséggel, amely mintha elvett volna vallomása súlyából, hogy helyette egy másik, mélyebb, baljósabb vallomást készítsen elő, Damien nem tudta eldönteni, komolyan beszél-e, valamiért nehéz volt elhinni róla, hogy bármitől is fél, ekkor már határozottan bátor teremtésnek látta, valakinek, akinek jó oka van titkolni roppant akarateréjét és páratlan képességeit, ha nem is előtte, ha nem is ezen az estén, de mások előtt, más estéken biztosan, Damien mindeneset-

re igent mondott, és nem sokkal később, a majdhogynem szótlán séta végén, egy frissen vetett ágyban, egy barna plüssmedve meleg közelségében sor került a sorsközösségüket megpecsételő aktusra, először, bár nem kérdezte meg, de magától értetődőnek vette, hogy Romilly számára is először, amely körülmény egyszerre tette bizalmassá és kissé talán túlságosan is funkcionálissá az alkalmat, egyúttal valószínűsítette, hogy nem lesz folytatása, csokolóztak, a vártnál könnyedebben, fesztelenebbül, olyasféle csók volt, amikor a másik nyelve nem leküzdendő akadályt jelent, hanem engedelmes játszótársat, aztán levetkőztek, sötét volt, nagyon sötét, Romilly ragaszkodott hozzá, hogy maradjanak sötétben, őrizték, ápolják, gyarapítsák maguk körül ezt a sötétet, Damien pedig nem ellenkezett, aztán a lány magára húzta, mint egy régi pokrócot, és Damien ekkor sem ellenkezett, volt valami szomorkás a mozdulataiban, egy késhegynyi ráérős kapkodás, és ő végig ezen töprengett, ki lehet egyáltalán ez a lány, mi vár rá, annyit tudott róla, hogy szeretett rajzolni, tengerpartokat és szigeteket rajzolt, a témaválasztásait tehát sem meglepőnek, sem eredetinek nem lehetett volna nevezni, de közben korát meghazudtoló következetességgel ügyelt rá, hogy ne hagyjon üres foltokat az égen, ami tetszett Damiennek, még úgy is tetszett, hogy most olyan megejtően szuszogott alatta, megkérdezte tőle, hogy nem fáj, nem fáj, legalábbis ezt mondta, de nem volt oka kételkedni benne, és talán azért is kérdezte, mert neki viszont fáj, csak pillanatokra, de valami fáj, hol élesen, hol tompábban, és a fájdalom olyan, jelen helyzetben túlzás nélkül nemkívánatosnak nevezhető eszméket hívott elő benne, mint a kötelességteljesítés és az áldozathozatal, nem volt tehát tökéletes a dolog, nem erre számított, persze fogalma sem volt róla, hogy mire számított, csak arra gondolt, hogy milyen nehéz lehetett Romillynek a maguk mögött hagyott évek során, a fiúk is küszködnek, de akkor mit mondjanak a lányok, jó volt beszélni vele, jó volt az ágyában lenni, mégsem tudta elképzelni, hogy itt maradjon, meg sem fordult a fejében, hogy itt aludjon, Romillyéknek az utca végében álló házának emeletén, a plüssmackó közelében, nem, ezt el sem tudta volna képzelni, úgyhogy amikor végeztek, különösebb magyarázkodás nélkül felöltözött, a sötétben botorkálva összeszedte és magára kapta széthajigált ruháit, mondott még talán valami felejthetetlen, gyermekes ostobaságot, kedves próbált lenni, pedig nem kell mindig kedvesnek lenni, most már tudja, nem kell mindig a másikkal foglalkozni, nem csupán szó és mozdulat, amit egymásnak nyújthatunk, felesleges a sok óvatosság, az illem is csak annyit ér, hogy soha ne tegyük meg, amit szeretnénk, de majd most, egyszer és mindenkorra, roppant, sárga falak előtt, most végre kiderül az igazság.